

Arrest

nr. 290 742 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEVRIENDT
leperstraat 10
8830 HOOGLEDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 28 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 12 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden samen met haar echtgenoot en twee minderjarige kinderen.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoekster en haar echtgenoot op 25 november 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indienden bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 23 december 2022 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname van verzoekster en haar gezinsleden aan de Kroatische overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 6 januari 2023 stemden de Kroatische overheden in met dit verzoek, op grond van artikel 20, lid 5 van deze Dublin III-verordening.

1.5. Verweerder treft op 12 januari 2023 ten aanzien van verzoekster en haar kinderen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze bijlage is de thans betreden akte, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [I.]

voornaam: [M]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Russische Federatie

+ twee minderjarige kinderen:

[K.K.], v, [...], Russische Federatie

[K.I.], v, [...], Russische Federatie

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw [I.M.], verder de betrokkene, die verklaarde de Russische nationaliteit te hebben, diende op 12.12.2022 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Zij legde haar originele paspoort voor.

Op 22.12.2022 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde zij dat zij Rusland verliet op 22.11.2022 en via Turkije naar Bosnie reisde met het vliegtuig. De betrokkene verklaarde dat zij vervolgens naar Kroatië reisde. Zij verklaarde dat haar vingerafdrukken er werden genomen, maar zij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Zij verklaarde dat zij via Slovenië, Italië en Frankrijk naar België reisde. Zij verklaarde dat zij vier dagen in Kroatië bleef op doorreis, met België als doel.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 25.11.2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Op 23.12.2022 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 06.01.2023 stemden de Kroatische autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 22.12.2022 en verklaarde sinds 2018 wettelijk gehuwd te zijn met [K.D.], man, geboren op 06.03.1997, met de Russische nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Zaventem. Zij verklaarde twee kinderen te hebben. [K.K.], vrouw, geboren op [...]; en [K.I.], vrouw, geboren op [...]. De betrokkene verklaarde dat haar kinderen de Russische nationaliteit hebben en in Zaventem verblijven. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. De betrokkene diende samen met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen in België een verzoek om internationale bescherming in.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud op 22.12.2022 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet

tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat zij naar België kwam omdat België het meest veilige land is waarop ze kan rekenen. Met betrekking tot een overdracht aan Kroatië verklaarde zij dat Kroatië hen geen veilig land leek omdat Kroatië mensen deporteert naar Rusland en ze niet terug mogen naar Rusland. Ze verklaarde dat ze in Kroatië heel slecht omgingen met mensen. Ze verklaarde dat ze zelfs geen water kreeg voor haar baby om melk te maken en ze in koude kamers werden gehouden. Ze verklaarde ook dat ze door de grenswacht werden bedreigd met pistolen, hoewel haar kinderen erbij waren. Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat ze psychische problemen heeft. Ze gaf aan dat ze verdriet en stemmingswisselingen heeft, maar niet wordt behandeld door een arts. Ze verklaarde dat ze geen medicijnen nodig heeft, wel behoefte heeft aan psychologische begeleiding.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Kroatische instanties stemden op 06.01.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verderzetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien zij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

We wijzen erop dat Kroatië partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Kroatië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2022 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië (Lana Tuckoric - the Croatian Law Centre, 'Asylum Information Database - Country Report: Croatia - 2021 update'), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2022 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde dat ze heel slecht omgingen met mensen in Kroatië. Zij verklaarde dat ze er in koude ruimtes moesten verblijven en ze geen water kregen om melk te maken voor haar baby.

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, geen Problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en materiële opvangvoorzieningen (blz. 52).

Het AIDA-rapport meldt dat volgens een rapport van de Swiss Refugee Council personen die naar Kroatië terugkeren in het kader van de Dublinverordening, via de luchthaven van Zagreb aan Kroatië worden overgedragen. Er wordt een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken aangewezen om de overgedragen personen op te vangen en de betrokken personen krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming, waar zij een medische controle ondergaan (blz. 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (blz. 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan onzes inziens dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming op basis waarvan zou moeten worden afgezien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft, benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang kregen vanwege een tekort aan plaatsen (blz. 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, wat

leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Inmiddels wordt het opvangcentrum in Kutina opnieuw gerenoveerd (blz. 84).

Verschillende rapporten en media maken melding van push backs naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en van mishandeling en geweld (zie biz. 15 van het AIDA-rapport en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt onzes inziens echter niet tot de conclusie dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, blz. 16, https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:237cb3cff57e-11e9-8c1f-01aa75ed71a1.0005.02/DOC_1&format=PDF).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog, het Kroatische Rode Kruis en een onafhankelijke juridische expert (AIDA-rapport blz. 33). In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (Annual report of the mechanism of monitoring the actions of police officers of the ministry of the interior in the area of illegal migration and international protection – June 2021 – July 2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In het verslag wordt vastgesteld dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en wordt daartoe een aantal aanbevelingen geformuleerd.

Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming werden vastgesteld (blz. 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (blz. 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden evenmin vastgesteld (blz. 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt, niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM (document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het beginsel van non-refoulement is opgenomen in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, nadat de Kroatische instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Kroatische instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de Kroatische autoriteiten aan hun terugnameakkoord van 06.01.2023 een document toevoegden waarin wordt benadrukt dat het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken waarborgt dat personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen, toegang zullen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming. De Kroatische autoriteiten bevestigen in het document dat Kroatië alle normen die zijn vastgelegd in de EU-wetgeving inzake procedurale waarborgen eerbiedigt en de toegang tot de asielprocedure en opvangvoorzieningen verzekert. Voorts wordt bevestigd dat de Kroatische autoriteiten alle maatregelen zullen nemen die noodzakelijk zijn om te garanderen dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van de Dublin-verordening worden overgedragen, de mogelijkheid krijgen om een onderzoek ten grande van hun verzoek op het grondgebied te vragen. Overeenkomstig de overwegingen 19 en 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013 zal voor de betrokkene worden voorzien in passende opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand, doeltreffende voorziening in rechte en individuele behandeling, rekening houdend met specifieke situatie van de betrokkene en zijn kwetsbaarheden. In het document wordt tevens benadrukt dat indien de betrokkene na overdracht geen verzoek om internationale bescherming indient, er een terugkeerprocedure kan worden opgestart overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG en de Kroatische wetgeving. Tot slot wordt in het document vermeld dat in de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming het beginsel van non-refoulement is opgenomen.

De betrokkene verklaarde dat haar vingerafdrukken werden genomen in Kroatië, maar zij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Kroatische autoriteiten werd verglicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Kroatië.

De betrokkene verklaarde dat zij naar België kwam omdat België het meest veilige land is waarop ze kunnen rekenen. Ze verklaarde dat Kroatië hen geen veilig land leek omdat Kroatië mensen deporteert naar Rusland en ze niet terug mogen naar Rusland. Ze verklaarde dat ze in Kroatië heel slecht omgingen met mensen. Ze verklaarde dat ze zelfs geen water kreeg voor haar baby om melk te maken en ze in koude kamers werden gehouden. Ze verklaarde ook dat ze door de grenswacht werden bedreigd met pistolen, hoewel haar kinderen erbij waren. We merken op dat de verklaringen van de betrokkene in verband met haar veiligheid en de wijze waarop zij werd behandeld in Kroatië heel vaag zijn. We merken op dat de betrokkene op geen enkele manier aan de hand van concrete elementen bewijst dat zij enig risico zou lopen in Kroatië, in die mate dat een overdracht aan Kroatië een blootstelling aan omstandigheden zou inhouden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken dat de betrokkene zich in geval van Problemen inzake haar

persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Kroatische instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan onzes inziens niet worden besloten dat de Kroatische instanties de betrokkene in geval van Problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. In verband met haar vrees om door Kroatië te worden teruggestuurd naar Rusland, herhalen we dat Kroatië, net als België, partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Kroatië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Voorts herhalen we in dit verband ook dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene diende samen met haar echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in België in. We merken op dat er ook voor hem een terugnameverzoek aan de Kroatische instanties werd gericht en dat de Kroatische instanties ook voor hem op grond van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013 instemden met terugname en met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Ook voor hem wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) uitgevaardigd, op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat ze psychische problemen heeft. Ze gaf aan dat ze verdriet en stemmingswisselingen heeft, maar niet wordt behandeld door een arts. Ze verklaarde dat ze geen medicijnen nodig heeft, wel behoefte heeft aan psychologische begeleiding. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Kroatië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming toegang tot medische zorg. De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor verzoekers. De gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen.

Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina. Ook wanneer de opvang wordt beperkt tot materiële bijstand, is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. In 2020 werd een ordonnantie gepubliceerd inzake normen op het gebied van gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, waarin bepalingen zijn vastgelegd inzake initiële en verdere medische onderzoeken en de reikwijdte van de gezondheidszorg voor verzoekers. Verzoekers kunnen terecht bij plaatselijke ziekenhuizen en er zijn ook specifieke apotheken aangeduid. In het opvangcentrum van Zagreb is iedere werkdag een medisch team van Médecins du Monde aanwezig, dat bestaat uit een arts, een verpleegster en tolken Arabisch en Farsi. Zij voeren een initieel medisch onderzoek uit van personen

die in het centrum aankomen en bieden ook daarna nog medische opvolging aan. Médecins du Monde zorgt ook voor psychologische bijstand (blz. 91-94).

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Kroatië niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Kroatische autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.6. Op 12 januari 2023 treft verweerder ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster een gelijkaardige beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Bij arrest van 22 juni 2023 met nr. 290 741 wordt het tegen deze bijlage ingediende beroep verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat de Raad beschouwt als een enig middel werpt verzoekster op:

- "- Inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel*
- Schending materiële motiveringsplicht*
- Schending beginselen van behoorlijk bestuur*
- Verbod van willekeur*
- Schending onderzoeksplicht art. 74/13 VW.*
- Schending art. 9 en 17 verordening 604/2013*
- Schending Art. 8 EVRM"*

Zij betoogt als volgt:

"IV.1. GEEN ASIELAANVRAAG IN KROATIË

Verweester beweert dat verzoekende partij en het hele gezin reeds een asielaanvraag zou hebben gedaan in Kroatië. Dit is niet correct. Verzoekende partij heeft geen verzoek om internationale bescherming ingediend (wat ook zo staat vermeld in de bestreden beslissing), maar heeft wel verplicht

vingerafdrukken moeten laten afnemen. Hierdoor zou verzoekende partij teruggevonden zijn in het EUODAC- systeem. Verweerster leidt hieruit af dat verzoekende partij een asielaanvraag heeft gedaan in Kroatië. Echter worden er eveneens vingerafdrukken afgenomen en in de Eurodac-database geplaatst wanneer zij op een niet-regulier wijze vanuit een niet-EU land de grens van de Europese Unie passeren. Er kan dan ook niet automatisch worden afgeleid dat verzoekende partij en het gezin asiel hebben aangevraagd. Een loutere treffer in de Eurodac-database is daar geen sluitend bewijs van.

IV.2 GEBREKKIGE ONDERZOEKSPLICHT

1.

Verzoekende partij bracht in het gesprek met verweerster aan dat zij niet wenst een asielaanvraag te laten behandelen door Kroatië, aangezien er geen adequate behandeling is van deze aanvraag in Kroatië.

Eveneens meldde verzoekende partij dat er geen veilige situatie was, waarbij verzoekende partij met diens kinderen in koude ruimtes werd geplaatst.

Verweerster reageert hierop met de melding "De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek (...) kunnen hervatten (...). Ze zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een vol ledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. "

Verweerster verwijst hiervoor louter naar het feit dat Kroatië lid is van de conventie van Genève van 1961.

Echter is dit een onvoldoende onderzoeksplicht. Immers toont een korte zoektocht aan dat Kroatië helemaal geen adequate behandeling van asielaanvragen verzekert. De bewijzen zijn legio. Zo zijn er verschillende artikelen, waaruit blijkt dat:

- Er geen advocaat kan worden geraadpleegd voor asielaanvraag
- Er een onmiddellijke teruggrijping naar de grens is, zogenaamde "pushbacks".
- Er sprake is van mishandelingen
- Documenten worden afgenomen.

Verweerster meldt zelf in haar beslissing (p.3) dat er geen kosteloze rechtsbijstand is in de bestuurlijke procedure.

Verzoekende partij verwijst eveneens naar de rechtspraak van de Nederlandse Raad van State en de beslissing van de staatssecretaris, waarin staat vermeld dat er een expliciete motivering dient te gebeuren van mogelijke inbreuken op het EVRM.

De Afdeling bestuursrechtspraak oordeelt dat de staatssecretaris in het geval van Kroatië nader onderzoek moet doen. Zogenaamde pushbacks, waarbij vreemdelingen niet in staat zijn een asielaanvraag in te dienen, vinden op grote schaal en al lange tijd plaats aan de buitengrens van Kroatië. Uit bronnen blijkt dat er serieuze aanknopingspunten zijn dat pushbacks niet alleen plaatsvinden als vreemdelingen illegaal de grens overgaan. Het risico op pushbacks bestaat ook voor vreemdelingen die door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere lidstaten en voor vreemdelingen die zich dieper in het binnenland van Kroatië bevinden.

3.

Wat betreft de melding van verzoekende partij dat er sprake is van een onmenselijke behandeling, verwijst verweerster louter naar het AIDA-rapport.

Echter worden andere rapporten genegeerd.

Zo zijn er recente rapporten van de Commissie ter voorkoming van foltering en Amnesty international, welke aantonen dat er sprake is van het weigeren van asiel en het consequent aanvallen van de asielzoekers: De CPT documenteerde gevallen waarin mensen werden geschopt, herhaaldelijk werden geslagen met rubberen knuppels, wapens of houten stokken, of werden aangevallen door politiehonden. In sommige gevallen pakte de politie persoonlijke bezittingen af, zoals kleding, schoenen en zelfs ondergoed. Ook werden ze gedwongen kilometers te lopen naar de grens met Bosnië en Herzegovina.

Eveneens is er rechtspraak van het EHRM welke Kroatië veroordeeld wegens inbreuk op art. 2 EVRM en art. 3 EVRM. Hier werden kinderen meer dan twee maanden vastgehouden in immigratiecentrum met gevangenisachtige elementen in materiële omstandigheden die gelijkaardig zijn aan die van volwassenen.

4.

Ook dient te worden vastgesteld dat verweerster stelt dat zij zich baseert op een AIDA-rapport, welke zou geüpdatet zijn in 2022. Echter is er helemaal geen sprake van een rapport van 2022. De laatste dateert tot 31.12.2021, zijnde dus reeds van meer dan een jaar geleden.

5.

Verzoekende partij heeft reeds gemeld dat zij slecht werden behandeld en in koude omstandigheden dienden te verblijven.

Verzoekende partij legt medische attesten voor (stuk 2), waaruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij een hernia heeft sinds 2012.

Verzoekende partij verwijst ook naar rechtspraak van het hof van justitie. Zelfs wanneer er geen ernstige redenen zijn om het bestaan van systeemfouten aan te nemen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen van de verantwoordelijke lidstaat voor de asielaanvraag kan de overdracht van de asielzoeker enkel gebeuren wanneer de overdracht niet leidt tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partij verklaarde reeds in haar verhoor dat zij werd bedreigd met wapens door de Kroatische politiediensten en dit in aanwezigheid van haar kinderen...

6.

Samengevat dient te worden vastgesteld:

- Dat verweerster verzaakt aan haar onderzoeksplicht: er is geen onderzoek gedaan naar de vele "pushbacks" en de werkelijke situatie in Kroatië.*
- Dat verweerster verzaakt aan haar zorgvuldigheidsplicht. Er is geen deugdelijke besluitvorming gebeurd.*
- Dat er een inbreuk is op het motiveringsbeginsel: de besluiten zijn incorrect gemotiveerd en beroept zich op incorrecte feiten.*
- Dat er een risico is op foltering conform art. 3 EVRM, welke verweerster faalt te ontcrachten.*

IV.3. Schending art. 9 verordening 604/2013 en art. 8 EVRM

1.

In de bestreden beslissing wordt er nergens een onderzoek gedaan naar een mogelijke inbreuk op art. 8 EVRM. Ook hier heeft verweerster nagelaten om grondig onderzoek te doen en dit onderzoek te motiveren.

Het gezin kwam echter naar België omdat de broer van haar echtgenoot hier verblijft.

2.

In art. 9 van de hogergenoemde verordening staat:

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voorverblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.

Het is/was duidelijk dat verzoekende partij op het moment van de asielaanvraag in België een gezin vormde met de broer. Hieromtrent werd geen onderzoek gevoerd. Er werd ook geen uitleg gegeven aan de verzoekende partij dat hij een schriftelijke verklaring van zijn gezinsleden diende voor te leggen.

Er is dan ook een inbreuk op art. 8 EVRM en art. 9 van de verordening. Dit werd niet of onvoldoende onderzocht. Verzoekende partij terugsturen naar Kroatië zou het gezin uit elkaar rukken en dus een inbreuk zijn op art. 8 EVRM.

[...]

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*, wijst de Raad erop dat verzoekster niet specificeert welk beginsel van behoorlijk bestuur zij hiermee geschonden acht, andere dan het reeds geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel waarvan zij gewag maakt in haar middel. Wat betreft het aangevoerde *“verbod van willekeur”*, is de Raad niet bekend met een dergelijk beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster verduidelijkt bovendien niet op welke wijze de bestreden beslissing getuigt van willekeur.

De Raad leest ten slotte nergens concreet in het verzoekschrift op welke wijze artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 17 van de Dublin III-verordening werden geschonden door de bestreden akte.

Deze onderdelen van het enig middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat *“de bewering”* van verweerder dat zij en haar gezin een verzoek om internationale bescherming indienden in Kroatië niet correct is. Zij betoogt dat *“een loutere treffer”* in de Eurodac-database hiervan geen sluitend bewijs is aangezien in deze database ook vingerafdrukken worden opgenomen van vreemdelingen *“wanneer zij op een niet-reguliere wijze vanuit een niet-EU land de grens van de Europese Unie passeren”*. Zij baseert zich hiervoor op de informatie opgenomen onder het kopje *“eurodac”* gepubliceerd op de website van *“Europa nu”*.

2.5. Verweerder motiveerde in de bestreden akte als volgt voor wat betreft de opwerping van verzoekster dat zij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië:

“We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Kroatië.”

Deze beoordeling vindt steun in het administratief dossier waarin zich een document *“eurodac search result”* bevindt waarin onder het kopje *“eurodac id”* de code *“HR12203001009N”* staat vermeld. Volgens artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 (hierna: de Eurodac-Verordening) worden verzoekers om internationale bescherming aangeduid met een code *“1”* na de kenletter(s) van de lidstaat die de vingerafdrukken neemt van een verzoeker om internationale bescherming die deze vervolgens toezendt aan het centraal systeem overeenkomstig artikel 9, lid 1 van de Eurodac-Verordening. De betrokken lidstaat wordt aangeduid met de kenletter(s) overeenkomstig de ISO-norm *“ISO 3166”* zoals bepaald in bijlage 1 van de Eurodac-Verordening. Deze ISO-norm bepaalt op zijn beurt dat Kroatië wordt aangeduid met de kenletters *“HR”*. Aldus staat op objectieve wijze vast dat de Kroatische instanties een verzoek om internationale bescherming hebben geregistreerd in hoofde van verzoekster. Verzoekster toont met haar in punt 2.4. vermelde betoog het tegendeel niet aan. De Raad ziet ook niet in welk belang de Kroatische autoriteiten erbij zouden hebben om tegen de uitdrukkelijke wens van verzoekster in toch een verzoek om internationale bescherming te registreren.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.6. In een tweede onderdeel van het middel verwijt verzoekster verweerder te zijn tekortgeschoten in zijn onderzoeksplicht. Verzoekster betoogt dat hij zijn onderzoek naar de situatie in Kroatië beperkt tot een verwijzing naar het ECRE, Asylum Information Database, Country Report Croatia, waarvan de laatste update volgens verzoekster bovendien dateert van 31 december 2021 in plaats van 2022 zoals in de bestreden akte kan worden gelezen. Verzoekster concretiseert dat verweerder geen rekening heeft gehouden met:

- haar verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview;
- *“verschillende artikelen”* waaruit volgens verzoekster blijkt dat Kroatië geen adequate behandeling van verzoeken om internationale bescherming verzekert;
- het feit dat er geen kosteloze rechtsbijstand is in de bestuurlijke procedure waarop de bestreden akte zelf wijst en dat er geen advocaat kan worden geraadpleegd voor een asielaanvraag;
- rechtspraak van de Nederlandse Raad van State waarbij werd geoordeeld dat het bestuur nader onderzoek moet doen naar het risico op pushbacks, ook voor vreemdelingen die door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere lidstaten en voor vreemdelingen die zich dieper in het binnenland in Kroatië bevinden.
- *“andere”* rapporten over de situatie in Kroatië, waarbij verzoekster een artikel van 3 december 2021 gepubliceerd op de website van Amnesty International aanhaalt, getiteld *“Vernietigend rapport over politiegeweld aan landsgrenzen van Kroatië”*; hierin wordt verwezen naar een rapport van de Commissie ter voorkoming van foltering van de Raad van Europa (CPT) waaruit volgens verzoekster blijkt dat de Kroatische overheden verzoekers om internationale bescherming consequent zouden hebben aangevallen en asiel hebben geweigerd;
- rechtspraak van het EHRM van 18 november 2021, waarbij Kroatië werd veroordeeld wegens een inbreuk op de artikelen 2 en 3 van het EVRM; verzoekster geeft hierbij aan dat kinderen meer dan twee maanden werden vastgehouden in een *“immigratiecentrum met gevangenisachtige elementen in materiële omstandigheden die gelijkaardig zijn aan die van volwassenen”*.

2.7. De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: EU-Handvest) voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Zoals verzoekster aangeeft in haar verzoekschrift, heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.8. In casu stelt zich aldus de vraag of de algemene situatie in Kroatië voor Dublin-terugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van verzoekster al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest en of verweerder dit alles voldoende heeft onderzocht en in dit verband geen manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

2.9. Gelet op wat in de lijkige bijlage 26quater kan worden gelezen, heeft de verwerende partij een rigoreus onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië m.i.v. Dublin-terugkeerders enerzijds en verzoeksters persoonlijke omstandigheden anderzijds.

2.10. Meer bepaald blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoekster aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoekster die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview van 22 december 2022. Hij steunde zich bij zijn beoordeling onder meer op het in 2022 geactualiseerde landenrapport voor Kroatië "2021-update" zoals dit tot stand kwam binnen "het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (hierna: het AIDA-rapport). In tegenstelling tot wat verzoekster beweert kan het worden beschouwd als zijnde geactualiseerd in 2022 zoals verweerder het aangeeft in de bestreden akte. Immers kan op p. 16 van het betrokken AIDA-rapport worden gelezen: "Response to the situation in Ukraine as of 11 April 2022". Verweerder steunt zich tevens op rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch met als onderwerpen, "Croatia engages in illegal pushback of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures", een mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat werd ingesteld door de Kroatische autoriteiten en dat moet toezien op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming in Kroatië en een bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin erop wordt gewezen dat Kroatië het beginsel van non-refoulement respecteert. Ten slotte is er blijkens de bestreden akte ook sprake van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten. Meer bepaald garanderen ze aan verweerder dat verzoekster en haar kinderen ("Children are included"), bij overname, opnieuw toegang zullen hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van haar dossier. Aldus baseert verweerder zich voor zijn beoordeling op verschillende bronnen en blijkt niet, zoals verzoekster beweert, dat hij zich beperkt tot het citeren van het AIDA-rapport. Gelet op het voormelde kan verzoekster ook bezwaarlijk de bestreden akte gaan minimaliseren door voor te houden dat verweerder louter zou hebben verwezen naar het feit dat Kroatië partij is bij de Conventie van Genève.

2.11. Zoals gezegd is het op grond van artikel 3, tweede lid van de Dublin III-verordening niet mogelijk om verzoekster over te dragen aan Kroatië, als ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen er systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. In het in de bestreden akte aangehaalde arrest Jawo van 19 maart 2017 van het Hof van Justitie zijn de criteria beschreven om te beoordelen of tekortkomingen onder artikel 4 van het Handvest vallen. Hieruit volgt dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

2.12. De kernpunten van de bestreden akte zijn de volgende:

- verzoekster zal bij een overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet aan de buitengrenzen van dit land terechtkomen waar er sprake is van push-backs gepaard gaande met politiegeweld, collectieve uitzettingen en gebreken inzake de registratie van verzoeken om internationale bescherming;
- als Dublin-terugkeerder kan zij rekenen op opvang, toegang tot de asielprocedure en medische gezondheidszorg waarover in het algemeen kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt, maar waarbij geen sprake is van systemische disfuncties;
- het door verzoekster aangegeven medisch profiel wordt niet aangetoond door medische attesten;

- er zijn individuele garanties van de Kroatische autoriteiten via een uitdrukkelijk schrijven; ze verbinden zich ertoe dat verzoekster (*“Children are included”*), bij overname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van haar dossier.

De betrokken brief werd blijkens het administratief dossier opgesteld door de Kroatische autoriteiten op 6 januari 2023, vermeldt verzoekster en de Dublin-III Verordening, en werd die dag via Dublinet aan de verwerende partij overgemaakt. Hij luidt als volgt:

“Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when she returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country. Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection.”

2.13. Verweerder veegt blijkens de bestreden akte de pushbacks aan de Kroatische buitengrenzen duidelijk niet onder de mat. Integendeel, hij ontkent niet dat er sprake is geweest van pushbacks aan de buitengrenzen van Kroatië die gepaard gingen met politiegeweld en collectieve uitzettingen. Zo stelt hij uitdrukkelijk in de bestreden akte:

“Verschillende rapporten en media maken melding van push backs naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en van mishandeling en geweld (zie blz. 15 van het AIDA-rapport en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd.”

2.14. Niettegenstaande er geen rapport bekend is dat gewag maakt van *“push-backs”* voor wat betreft personen die op grond van de Dublin III-verordening werden overgedragen aan Kroatië, wijst de bestreden akte ook ruim op initiatieven die werden ontplooid door de Kroatische autoriteiten zelf alsook door Europese instanties om deze situatie aan de buitengrenzen van nabij op te volgen en hieraan te remediëren. Het blijkt dus dat de Kroatische autoriteiten niet bij de pakken blijven zitten en dat er diverse initiatieven werden genomen om de wantoestanden aan de buitengrenzen op te volgen en hieraan te remediëren, waarop wordt gewezen in de bestreden akte.

2.15. Kernpunt van de bestreden akte is evenwel dat verzoekster – die erin is geslaagd in Kroatië een verzoek om internationale bescherming in te dienen, komende via Bosnië – bij overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet terechtkomt aan de buitengrenzen van dit land, waar zich push-backs gepaard gaande met politiegeweld en collectieve uitzettingen voordeden.

Zo kan in de bestreden akte worden gelezen:

“We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en terugdrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, nadat de Kroatische instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”

2.16 Blijkens de bestreden bijlage 26quater zal verzoekster worden overgedragen aan Kroatië via de luchthaven van Zagreb. Kroatië kent volgens de bestreden akte voor verzoekers om internationale bescherming twee opvangfaciliteiten, met name een in Zagreb en een in Kutina, dat zich blijkens het betrokken AIDA-rapport op 80 km van Zagreb bevindt. Dit grenst geografisch aan Slovenië. Verzoekster verzeilt aldus niet aan de buitengrenzen van Kroatië met niet-EU-landen (Servië, Bosnië-Herzegovina) of in de buurt hiervan landinwaarts waar de pushbacks gepaard gaande met politiegeweld en collectieve uitzettingen plaatsgrepen, waarover diverse rapporten uitgebreid verslag hebben gedaan en die sommige rechtscolleges ertoe hebben aangezet overdrachten naar Kroatië op te schorten.

2.17. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar rechtspraak gewezen door de Nederlandse Raad van State van 13 april 2022 om haar betoog kracht bij te zetten dat er in Kroatië sprake is van systemische tekortkomingen op het vlak van de push-backs. De Nederlandse Raad van State riep de Nederlandse autoriteiten op om verder onderzoek te wijden aan dit fenomeen, omdat het volgens de informatie waarover dit rechtscollege beschikte niet alleen ging over pushbacks aan de grens maar ook in het grensgebied en op het grondgebied van Kroatië. De Nederlandse Raad van State riep op om nader onderzoek te doen naar het risico voor overgedragen Dublinclaimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Echter komt verzoekster zoals gezegd niet terecht aan de buitengrenzen van Kroatië. Tot op heden zijn er geen gevallen gerapporteerd over Dublin-terugkeerders die het slachtoffer werden van push-backs zoals aan de buitengrenzen van Kroatië waarvan de rapporten die verzoekster aanhaalt gewag maken en Kroatië heeft voor verzoekster individuele garanties verstrekt, waarbij wordt gegarandeerd dat verzoekster (*“Children are included”*), bij overname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van haar dossier. Ook verzoeksters verwijzing naar arresten van het EHRM met nummers 15670/18 en 43115/18 kan niet leiden tot een andersluidend oordeel. Deze rechtspraak betreft de situatie van een familie verzoekers om internationale bescherming met minderjarige kinderen die aan de Servisch-Kroatische grens werden tegengehouden en door de Kroatische overheden in detentie werden geplaatst. Verzoekster, die zelf net zo min als haar gezinsleden in het verleden werd vastgehouden in Kroatië, beperkt zich tot het aanstippen van dit arrest maar laat na toe te lichten hoe dit relevant is in haar situatie als Dublin-terugkeerder waarbij zij noch haar kinderen aan de Servisch-Kroatische grens zullen terechtkomen en zij zoals gezegd geniet van een individuele garantie van de Kroatische overheden voor adequate opvang.

2.18. In de bestreden akte kan worden gelezen:

“Het AIDA-rapport meldt dat volgens een rapport van de Swiss Refugee Council personen die naar Kroatië terugkeren in het kader van de Dublinverordening, via de luchthaven van Zagreb aan Kroatië worden overgedragen. Er wordt een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken aangewezen om de overgedragen personen op te vangen en de betrokken personen krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming, waar zij een medische controle ondergaan (blz. 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (blz. 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan onzes inziens dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming op basis waarvan zou moeten worden afgezien van een overdracht.”

Wat de opvangfaciliteiten betreft, benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang kregen vanwege een tekort aan plaatsen (blz. 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, wat

leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Inmiddels wordt het opvangcentrum in Kutina opnieuw gerenoveerd (blz. 84).

(...)Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming toegang tot medische zorg. De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor verzoekers. De gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina. Ook wanneer de opvang wordt beperkt tot materiële bijstand, is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. In 2020 werd een ordonnantie gepubliceerd inzake normen op het gebied van gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, waarin bepalingen zijn vastgelegd inzake initiële en verdere medische onderzoeken en de reikwijdte van de gezondheidszorg voor verzoekers. Verzoekers kunnen terecht bij plaatselijke ziekenhuizen en er zijn ook specifieke apotheken aangeduid. In het opvangcentrum van Zagreb is iedere werkdag een medisch team van Médecins du Monde aanwezig, dat bestaat uit een arts, een verpleegster en tolken Arabisch en Farsi. Zij voeren een initieel medisch onderzoek uit van personen die in het centrum aankomen en bieden ook daarna nog medische opvolging aan. Médecins du Monde zorgt ook voor psychologische bijstand (blz. 91-94)."

2.19. Gelet op het voormelde – waartegen verzoekster niets in concreto inbrengt – kan verweerder worden gevolgd waar hij in de bestreden akte na zijn vaststelling dat *"het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië"*, besluit: *"We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Kroatische instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming."*

2.20. Het betoog van verzoekster kan niet tot een andersluidend oordeel leiden. Dit is voornamelijk gefocust op het fenomeen van de push-backs, dat zoals gezegd niet pertinent is voor verzoekster die als Dublin-terugkeerder niet verzeilt aan de buitengrenzen waar de pushbacks zich voordeden met onder meer afname van documenten van de betrokkenen. Verzoekster brengt niets concreets aan dat de conclusie van verweerder inzake het fenomeen van de pushbacks, met name *"Dit leidt onzes inziens echter niet tot de conclusie dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen."* onderuit haalt. Verzoekster wijst er voorts op dat er geen advocaat kan worden geraadpleegd voor een asielaanvraag. Zij duidt echter de grondslag van dit betoog niet aan, zodat dit niet meer is dan een bloot betoog. De Raad wijst er nog op dat artikel 19 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) slechts vereist dat de lidstaten ervoor zorgen dat verzoekers om internationale bescherming in de procedures in eerste aanleg op verzoek kosteloze juridische en procedurele informatie krijgen. Rechtsbijstand en vertegenwoordiging (met name *"ten minste het opstellen van de vereiste procedurestukken alsook de deelname, namens de verzoeker, aan een zitting van een rechterlijke instantie van eerste aanleg"*, cf. artikel 20.1 van de Procedurerichtlijn) tijdens de administratieve procedure in eerste aanleg is overeenkomstig artikel 20.2 van de Procedurerichtlijn ook slechts een mogelijkheid, maar geen verplichting. Door kort aan te stippen dat er geen kosteloze rechtsbijstand is voorzien in de bestuurlijke procedure en erop te wijzen dat verweerder hiervan melding maakt, ontkracht verzoekster de overweging die verweerder hierover maakt niet, met name: *"Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (blz. 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan onzes inziens dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming op basis waarvan zou moeten worden afgezien van een overdracht."* Dit vindt steun in het reeds aangehaalde artikel 19 van de richtlijn 2013/32/EU. Waar verzoekster ten slotte nog verwijst naar haar verklaringen afgelegd tijdens het Dublin-interview, blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden. Hij haalt ze aan en oordeelde: *"De betrokkene verklaarde dat zij naar België kwam omdat België het meest veilige land is waarop ze kunnen rekenen. Ze verklaarde dat Kroatië hen geen veilig land leek omdat Kroatië mensen deporteert naar Rusland en ze niet terug mogen naar Rusland. Ze verklaarde dat ze in Kroatië heel slecht omgingen met mensen. Ze verklaarde dat ze zelfs geen water kreeg voor haar baby om melk te maken en ze in*

koude kamers werden gehouden. Ze verklaarde ook dat ze door de grenswacht werden bedreigd met pistolen, hoewel haar kinderen erbij waren. We merken op dat de verklaringen van de betrokkene in verband met haar veiligheid en de wijze waarop zij werd behandelen in Kroatië heel vaag zijn. We merken op dat de betrokkene op geen enkele manier aan de hand van concrete elementen bewijst dat zij enig risico zou lopen in Kroatië, in die mate dat een overdracht aan Kroatië een blootstelling aan omstandigheden zou inhouden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken dat de betrokkene zich in geval van Problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Kroatische instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan onzes inziens niet worden besloten dat de Kroatische instanties de betrokkene in geval van Problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. [...]"

Verzoekster herhaalt dat zij werd bedreigd met wapens door de Kroatische overheden in het bijzijn van haar kinderen maar brengt niets concreet in tegen de overwegingen van verweerder in dit verband waardoor deze overeind blijven. Verzoekster hamert er opnieuw op dat zij en haar gezin in Kroatië werden opgevangen in *"koude ruimtes"*. Zij duidt dit echter niet verder en de Raad kan bezwaarlijk op grond van dit betoog concluderen dat de hoge drempel van zwaarwegendheid, zoals uiteengezet in het arrest Jawo van het Hof van Justitie, is bereikt.

2.21. Verzoekster verwijst ten slotte naar een medisch attest opgesteld op 10 januari 2023 dat zij als stuk 2 bij het verzoekschrift voegt en waaruit moet blijken dat haar echtgenoot een hernia heeft. Blijkens het administratief dossier werd dit stuk niet voorgelegd aan verweerder alvorens de bestreden akte werd uitgevaardigd, alsook de bijlage 26quater ten opzichte van verzoeksters echtgenoot, waardoor verweerder er geen rekening mee kon houden. Bovendien stelt de Raad vast dat het voorgelegd stuk eerder een doorverwijzingsbrief dan een medisch attest betreft aangezien erin te lezen staat: *"Graag uw nazicht in kader van aanslepende pijn na voetbal ongeval in 2012 met sprake van "hernia" [...]*". Hieruit blijkt geen diagnose met eraan gekoppelde noodzakelijke medische behandeling. De Raad merkt op dat verzoekster niet inbrengt tegen de bestreden akte waar hierin over de gezondheidssituatie van verzoekster zelf het volgende wordt vastgesteld:

"Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat ze psychische problemen heeft. Ze gaf aan dat ze verdriet en stemmingswisselingen heeft, maar niet wordt behandeld door een arts. Ze verklaarde dat ze geen medicijnen nodig heeft, wel behoefte heeft aan psychologische begeleiding. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Kroatië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België."

Evenmin brengt verzoekster enig element aan dat volgende overwegingen aan het wankelen brengt:

"Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming toegang tot medische zorg. De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor verzoekers. De gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen.

Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina. Ook wanneer de opvang wordt beperkt tot materiële bijstand, is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. In 2020 werd een ordonnantie gepubliceerd inzake normen op het gebied van gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, waarin bepalingen zijn vastgelegd inzake initiële en verdere medische onderzoeken en de reikwijdte van de gezondheidszorg voor verzoekers. Verzoekers kunnen terecht bij plaatselijke ziekenhuizen en er zijn ook specifieke apotheken aangeduid. In het opvangcentrum van

Zagreb is iedere werkdag een medisch team van Médecins du Monde aanwezig, dat bestaat uit een arts, een verpleegster en tolken Arabisch en Farsi. Zij voeren een initieel medisch onderzoek uit van personen die in het centrum aankomen en bieden ook daarna nog medische opvolging aan. Médecins du Monde zorgt ook voor psychologische bijstand (blz. 91-94).

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

Bovendien geniet verzoekster, zoals verschillende keren werd aangehaald, van individuele garanties (“*Children are included*”) van de Kroatische overheden, waaronder de garantie van toegang tot adequate medische opvang.

2.22. Gelet hierop is het redelijk te stellen dat verzoekster en haar gezinsleden in Kroatië toegang zullen krijgen tot gezondheidszorg indien zij daaraan behoefte zouden hebben. Verzoekster brengt tegen dit alles alleszins niets concreet in. Zij toont dan ook niet aan dat zij bij terugkeer in Kroatië gezien de hernia van haar echtgenoot in een dusdanige situatie terechtkomt op het vlak van gezondheidszorgen dat de hoge drempel van zwaarwegendheid, zoals uiteengezet in het arrest Jawo van het Hof van Justitie, is bereikt.

2.23. De Raad concludeert dan ook dat verzoekster met haar betoog en haar andersluidende overtuiging niet aantoonde dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of een gebrekkig onderzoek heeft geoordeeld dat een overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.24. In een derde onderdeel betoogt verzoekster dat zij in België een gezin vormt met de broer van haar echtgenoot die in België verblijft en dat op dit vlak geen of onvoldoende onderzoek werd gevoerd door verweerder. Verzoekster acht dit een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 9 van de Dublin III-Verordening.

2.25. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, alsook tussen meerderjarige broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

2.26. Artikel 9 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Artikel 2 g) van de Dublin-III Verordening geeft aan dat onder gezinsleden moet worden verstaan: “*voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:*” waarna een opsomming volgt. In deze opsomming worden broers niet vermeld.

2.27. In de bijlage 26quater ten aanzien van verzoeksters echtgenoot kan worden gelezen:

“De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat zijn broer er woont. Met betrekking tot zijn in België verblijvende broer merken we op dat de betrokkene meerderjarig is en de in België verblijvende broer van de betrokkene ten overstaan van de betrokkene niet als “gezinslid” kan worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

De Raad oordeelde hierover in het arrest van 22 juni 2023 met nummer 290 741 gevelde ten aanzien van verzoeksters echtgenoot het volgende:

“Verzoeker gaat niet in concreto in op deze overwegingen. Door louter te stellen dat het “duidelijk” is dat hij een gezin vormt met zijn broer, toont verzoeker niet aan dat de door verweerder gedane beoordeling strijdig is met artikel 9 van de Dublin III-verordening noch dat verweerder zou zijn tekortgeschoten in zijn onderzoeksplicht in deze. De Raad ziet niet in wat de grondslag is van verzoekers verwachting dat verweerder nog verder zou motiveren over verzoekers broer in het licht van artikel 8 van het EVRM en onderzoek zou dienen te verrichten in dit verband. Verzoeker toont nergens concreet aan dat hij of zijn gezinsleden een beschermenswaardig gezinsleven leiden met zijn broer in België. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog dat verweerder heeft nagelaten om hem een schriftelijke verklaring “van zijn gezinsleden” voor te leggen.”

Ook verzoekster toont nergens concreet aan dat zij of haar kinderen een beschermenswaardig gezinsleven leiden met de broer van haar echtgenoot in België waardoor dezelfde beoordeling geldt.

2.28. Een breuk van verzoekster met haar gezinsleden waaraan zij ook de schending van artikel 8 van het EVRM ophangt, dreigt evenmin vermits de kinderen staan opgesomd in de bestreden akte, haar echtgenoot een gelijkaardige akte kreeg betekend als verzoekster en het beroep dat hij hiertegen heeft ingediend eveneens werd verworpen.

Het derde onderdeel van het enig middel is niet gegrond.

2.30. Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden akte. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA